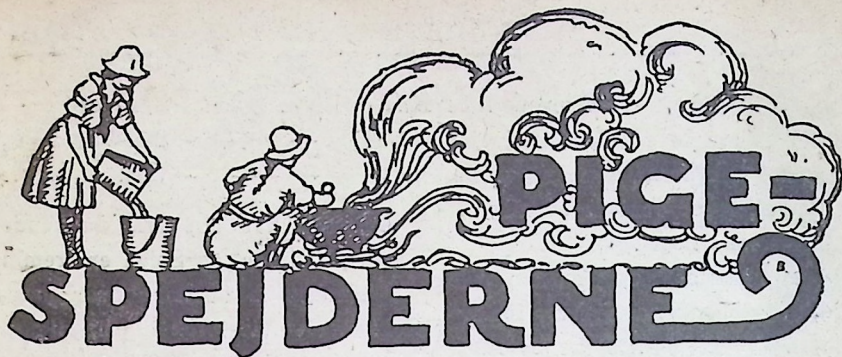

UDGIVET AF 2^{DEN} BY TROP

Redaktør: ESTRID OTT, Ribegade 3, 4. Kbhvn. Ø.

Nr. 11

Onsdag den 15. Januar

1919

ORIENTERING

•••••

Vi strejfer om i Mark og Skov,
vi undgaar Vej og Sti,
Naturens store, dybe Lov
vi søger i det Fri.

Vær lykkelig, Spejder! Du, der har lært, hvad det vil sige at leve i Naturen og *med* Naturen.

Før du blev Spejder, vidste du, at det var *herligt* at leve i Naturen; du glædede dig til, du skulde paa Landet om Sommeren, du elskede Livet i den fri Natur, og du holdt af at finde nye Veje og nye Stier, kort sagt, du havde Spejderblodet i dine Aarer, og læg Mærke til det: det har de fleste Mennesker. — Men forstod du den Gang at leve *med* Naturen, forstod du at finde dens „aabne Hemmeligheder“ og benytte dig af dem? Jeg tror, du holdt dig til Vejene og til Stierne — indrøm det blot.

Der var vist ingen, der aabnede dine Øjne for *det*, du nu lærer af dine Førere.

En saa selvfølgelig Ting, som at So-

len er den bedste Vejviser — og det véd jo enhver Rekrut — det anede du vist ikke den Gang, gjorde du?

Men da det først gik op for dig, at du havde *meget* at lære, da du begyndte at forstaa nogle af de Tusinder af Tegn, som Naturen gav dig, da blev du ivrig efter at lære mere — bestandig mere — og du gav dig til at studere videre paa egen Haand.

Men hvad du lærte, det gemte du ikke for dig selv, du lod det gaa videre til dine Kammerater — og de fortalte dig saa til Gengæld *deres* Erfaringer.

Jeg husker, at jeg en Gang var paa Tur — lige efter, at jeg var blevet Spejder. Jeg skulde lære Orientering, og min Patruljefører fortalte mig alt, hvad hun vidste i den Retning.

Det var ikke ret meget — det kan jeg sige nu — Spejderbevægelsen var den Gang endnu i sin Vorden og Erfaringerne faa — men jeg var imponeret, jeg syntes næsten, hun kunde trylle.

Da jeg den Sommer tog paa Lan-

det, blev mine Strejftog i Skovene ikke som hidtil ganske planløse, nej, jeg gik systematisk frem, for jeg vidste, min Patruljefører ventede af mig, at jeg skulde lære noget.

Til vort sidste Patruljemøde havde vi aftalt med hende, at vi hver for sig skulde gøre vort bedste for at finde „Naturens aabne Hemmeligheder“ — som vi kaldte det.

Alt, hvad jeg vidste, var

HVORLEDES MAN FINDER NØRD-SYD-LINJEN

Har du et Ur, og er Solen fremme paa Himlen, vil det være dig den letteste Sag af Verden at finde Nord, Syd, Øst og Vest.

Du véd, Solen staar op i Øst Klokken 6 (dette afviger efter Aarstiden, men da man regner med Foraars- og Efteraarsjævndøgn, regner man altid Klokken 6).

Den staar i Syd Klokken 12, og gaar ned i Vest Klokken 6. Du kan let indse, at Solen Klokken 3 Eftermiddag maa staa imellem Syd og Vest, altsaa i Syd-Vest. Klokken 9 Formiddag maa den staa mellem Syd og Øst, altsaa i Syd-Øst. Er Klokken nu f. Eks. 4½ Eftermiddag, véd du, at Solen staar midt mellem Syd-Vest og Vest, altsaa Syd-Vest i Vest, det er nu nømt at finde Verdenshjørnerne.

Kl. 6 Form. Solen i Øst.

— 7½ — — - Syd-Øst i Øst.

— 9 — — - Syd-Øst.

— 10½ — — - Syd-Syd-Øst.

— 12 Midd. — - Syd.

— 1½ Eftm. — - Syd-Syd Vest.

Kl. 3 Eftm. Solen i Syd-Vest.

— 4½ — — - Syd-Vest i Vest.

— 6 — — - Vest.

Omvendt kan du, hvis du kender Nord-Syd-Linjen, og Solen er fremme paa Himlen, bestemme, hvor meget Klokken er. Viser det sig nemlig, at Solen staar i Syd, er Klokken 12, staar Solen i Syd-Øst, er den 9 o. s. v.

Det var ikke meget, jeg vidste, det er sikkert, men et udmærket Grundlag at gaa ud fra.

Naar jeg skulde paa Ekspedition, tog jeg *altid* alene. Man lærer mest, naar man ikke har nogen med, for er man to, gaar det i Reglen saadan, at man sludrer og snakker og glemmer at bruge Øjnene; den ene tror, den anden „tager Mærker“, og pludselig véd man hverken ud eller ind.

Er man alene, har man ogsaa den Fordel, at man kan gaa saa langt, man vil, og hvorhen, man vil. Det er jo ikke, saa heldigt, naar man har sat sig i Hovedet, at man absolut *maa* have at vide, hvad der er paa den anden Side af *den* fremspringende Pynt, man lige kan øjne, naar ens Ledsager er lige saa forhippet paa at ligge paa Maven en Time i en Myretue for at lære Myrernes Liv at kende, eller hun vil studere Plantevæksten ved den lille Skovso.

I Begyndelsen var det navnlig i Skoven, jeg foretog mine smaa Ekspeditioner.

Vore Skove er jo — uheldigvis — ikke ret store, men de er da store nok til, at man kan fare vild i dem.

Det lyder som en Fabel — men er ikke desto mindre sandt — at en Mand er strejft om i Sæbys Skov i 2½ Døgn uden at kunne finde ud.

Til hans Undskyldning tjener, at det var Vinter og alle Vejene tilsnæede, men alligevel —.

Sagen er naturligvis den, at han ikke har skænket Solen en Tanke, men er travet rundt og rundt paa samme Sted ustandseligt.

Naar jeg skulde paa Vandring, lagde jeg først og fremmest Mærke til, hvor paa Himlen, Solen stod.

Er man klar over, at man har Solen lige paa højre Side, naar man gaar ud, finder man i hvert Fald ikke paa at have den paa højre Side igen, naar man skal hjem.

Men her er en Ting, der er værd at tage i Betragtning — og som jeg glømte at tage i Betragtning i Begyndelsen: Solen bliver ikke staaende paa det samme Sted, den bevæger sig, og *hvordan* bevæger den sig? Med andre Ord: hvor er Nord, Syd, Øst og Vest.

Og: Naar jeg skulde have haft Solen lige paa venstre Side paa Hjemvejen, *hvis* Klokken havde været 11½, *hvor* skal jeg saa have den nu, da Klokken er 4½?

Ja, det lyder vanskeligt, men det er det i Virkeligheden slet ikke, naar man bare har Øvelse.

Men begynd smaat — for som sagt — der skal Øvelse til.

De første Gange gør man bedst i at gaa hjem samme Vej, som man gik ud.

Pile paa Jorden, et Stykke Papir paa en Gren — Mærker, man selv har

sat — tillige med Ting som en Brændestabel, et forkroblet Træ og lign. gør, at man let finder tilbage.

Paa Udvejen bør man ofte vende sig om for at se, hvordan Egnen tager sig ud set fra den anden Side — undertiden er det ganske anderledes, end man har forestillet sig.

Endnu et Par Vink:

Læg Mærke til, at Plantevæksten ved Træernes Fod er rigeligst paa Sydsiden.

Læg Mærke til, fra hvilken Side Vinden blæser, dette kan ofte hjælpe jer til at orientere jer, men husk: Vinden vender sig undertiden.

Kvinder har den Fordel frem for Mænd, at de ofte har „paa Fornemmelsen“, hvilken Vej de skal.

Men pas paa, I ikke overvurderer denne Egenskab og følger den Vej, jeres „Fornemmelse“ indskyder jer, paa Trods af alle logiske Grunde.

Gaar det op for jer, at I er faret vild, maa I frem for alt ikke tabe Hovedet.

Findes der et højt Punkt i Nærheden, en Bakke eller et Træ, saa gaa derhen og faa et ordentligt Overblik over Terrænet; kan I alligevel ikke finde ud af, hvilken Vej I skal, maa I vælge et Sted, hvorfra I vil starte, og sæt saa Mærker, saa I, hvis I bliver klar over, I er paa Vildspor, kan vende tilbage til Udgangspunktet.

Væn jer til, naar I gaar efter Kort, altid at vende det saaledes, at dets Nord vender mod Nord.

Kommer I til en By, skaf jer da

straks Besked om Egnens og Byens Seværdigheder og endvidere om Apotek, Læge, Købmand, Bager o. s. v.

Bedst Overblik over Egnen og Byen faar I ved at orientere jer fra et eller andet Højdedrag — det betaler sig altid, selv om I maa gaa en Omvej.

Husk, at de fleste Kirker er bygget fra Øst-Vest.

Jeg kunde give jer endnu flere Raad med Hensyn til Orientering — men Pladsen tillader det ikke — til Slut maa jeg dog fortælle jer, hvorledes mine Spejdere i Sommer fandt en af Naturens „aabne Hemmeligheder“ — det var de meget stolte af, —

Det var sent paa Sommeren, og Vejret var meget byget. Vinden var ganske utrolig ustadig, saa det var umuligt for os at beregne, om den eller den mørke Sky vilde være saa venlig at gaa uden om Lejren.

Selvfølge gik det saadan, at hver Gang vi havde lagt vore Madrasvaar til Udluftning, fik vi en Skylle, saa de blev pjaskdrivende vaade, hvad der jo var temmelig pinligt.

Saa var det, at mine Spejdere opdagede, hvorledes de 15 Minutter før Regnen var over os, kunde vide, den vilde komme.

Det Hele var ganske simpelt. Det gjaldt blot om — ligesom med Kolumbus' Æg — at finde paa det.

Lejren var fuld af Hvepse; de svømmede rundt i Frugtsmørret, satte sig paa Maden, stak os ganske neder-

drægtigt og havde det i det Hele taget rigtig fornøjeligt.

Mindre fornøjeligt havde de to Køkkenvagter det — for dem var Hvepsene nu særlig ondskabsfulde mod.

Pludselig opdagede de to til deres usigelige Glæde, at alle Hvepsene — med Undtagelse af dem, der svømmede rundt i Frugtsmørret — var forsvundne.

Et Kvarter efter øsede det ned.

Regnen holdt op, Solen skinnede atter mildt og varmt — Hvepsene kom igen.

Da de efter en halv Times Forløb atter forsvandt, og den samme Forestilling gentog sig, kunde Køkkenvagten stolt meddele os, at de havde fundet en af Naturens „aabne Hemmeligheder“.

Vi blev naturligvis henrykte, og med ikke saa lidt Stolthed kunde jeg ud paa Eftermiddagen give Ordre til at dække Kogerenden til og tage Sengetojet ind — nu vilde det blive Regnvejr.

Og vi fik Regn. Et Øjeblik efter faldt de første Draaber.

Nu har I vist forstaaet, hvad jeg mener med Naturens aabne Hemmeligheder. Prøv paa at faa fat i nogle af dem — det vil kunne hjælpe jer ganske utroligt, og tænk saa paa, at den bedste Maade, I kan meddele jeres Kamerater jeres Opdagelser paa, er gennem dette Blad.

Estrid Ott.

EN BOG, SOM ER VÆRD AT LÆSE OG VÆRD AT EJE

—•—•—

Karen Grote: Naar Uvejret raser. (Oplevelser fra mit Liv under Krigen).

I Oktober 1917 udkom ovennævnte Bog, hvis Forord allerede vækker Ens levende Interesse og Sympati.

Der staar:

„Naar jeg har prøvet paa ikke alene i disse Optegnelser, men ogsaa i mit Liv at undgaa saa meget som muligt uvirksomt at dvæle ved den Side af Krigen, der er saa fortvivlende, at den jo har berøvet mangan let paavirkelig Natur al Fred og Glæde, ja, undertiden endog Forstanden, saa er det ikke, fordi jeg er blevet slået eller har vænnet mig til Krigens Rædsel, men fordi jeg har indset, at hvert Menneske trænger til at spare paa al den Kraft og Ydeevne, han ejer, for at omsætte den i virksomt Arbejde.

Men denne Kraft svækkes ved unødvendigt at lade Fantasi, Tanker og Hjerte svælge i Lidelser og Grusomheder, hvis man da ikke har andet at kunne yde som Modvægt end Sukke og søvnløse Nætter; derved forkorter man ikke Krigen, og dermed formindskes ingen Lidelser —.“

Det Indtryk, man herigennem faar af Forfatterinden — og Heltinden — bekræftes og forstærkes ved Læsning af selve Bogen. Hun staar for os som den stærke, helstøbte Personlighed, den fine, beskedne Karakter, som den handledygtige Kvinde af stor sjælelig og aandelig Kraft, med dybe, varme Følelser for lidende og hjælpeløse Mennesker.

Vi ser, hvorledes hun til det yderste forstaar at udnytte de rige Evner, Naturen har givet hende, saaledes at hun med sin praktiske Sans, sin Snarraadighed og Aandsnærværelse, sin Ansvarsfølelse, Pligttroskab og Taktfølelse bliver en uvurderlig Støtte, hvor hun færdes paa Lazaretter og Hospitaler. For mig staar hun

som det Ideal, jeg vilde ønske, alle Spejdere maatte naa.

Fra det Øjeblik, hun beslutter at melde sig som frivillig Sygeplejerske, og til hun har afsluttet sin Gerning, bærer hun al Modgang og Bekymring, Sorg og Smerte uden at lade sig kue deraf, viger ikke tilbage for det tunge Arbejde eller for ekstra Pligter, men stiler uforfærdet og med Tilid til Gud mod de Maal, hun sætter sig.

Mange Besværligheder maa hun udsaa, denne danske Kvinde, fra det Øjeblik, hun gaar i det Lands Tjeneste, som hun i Følge sit Ægteskab tilhører.

Hvor mange vilde ikke have trukket sig tilbage i Rædsel og med Afsky, efter, som hun, at have været mishandlet paa det afskyeligste. Hun blev paa Grund af sin Højde ofte mistænkt for at være et forklædt Mandfolk, og ved en bestemt Lejlighed blev hun omringet af Pøbel, som flængede hendes Klæder og rev i hendes Haar. Hun skriver: „Det gjorde frygteligt ondt at blive revet i Haaret, og da det særlig var bagfra, de rev, bøjede jeg Hovedet længere og længere tilbage. Det var dumt gjort, thi saa afgav mit Ansigt, særlig Øjnene, en meget velkommen Skive for deres knyttede Næver. Det var mig klart: Haaret eller Øjnene maatte jeg ofre, og jeg overvejede da, at Haaret kunde nok erstattes med Paryk, eller det vilde med Tiden vokse ud igen. Men Øjnene, det sundeste og bedste paa mig, var uerstattelige! Med et energisk Ryk bøjede jeg derfor Hovedet fremad, og jeg hørte Haaret blive revet af mig.“

Flere Gange plages hun af Sygdom, f. Eks. otte Gange af ondartet Byld i Halsen, men passer ikke destomindre sin Hospitalstjeneste. Hun kunde ikke undværes, og altsaa maatte hun være paa sin Post.

Lægerne forlanger tit det utrolige af hende, men hun finder altid paa Raad og gør ikke Indvendinger, vel vidende, at de stakkels Læger er for overanstrengte og nervøse til ogsaa at tage Hensyn til Arbejdsfordeling.

Hvilken Selvbeherskelse og Sjælsstyrke maa det ikke have krævet at overvære de store, uhyggelige Operationer og at være Vidne til de umenneskelige Lidelser, de stakkels Saarede var underkastet! Man læser med Undren og Beundring hendes Skildringer af de Prover, hun har været sat paa, om hendes Evne til hurtigt at sætte sig ind i og løse svære Opgaver, og man indser klart, at naar mange af de haardtsaarede og ofte af Læger opgivne Soldater kommer sig, saa er det takket være hendes opofrende Omhu og store Dygtighed.

Men netop disse opmuntrende Resultater af det strenge Arbejde er en Betingelse for, at hun kan holde ud, de er hendes en Spore til at blive ved og til aldrig at give tabt.

Læs selv denne Bog, der er skrevet med megen Finfølelse, og jeg er sikker paa, at den vil gøre lige saa dybt et Indtryk paa dig, som den har gjort paa mig, præget, som den er, af Selvoplevelsens store Alvor.

I. Dh.

SPEJDERMINDER

.....

DA VI FULGTE DIVI HJEM —

Vi havde lavet os et Spisebord nu i Sommer, da vi var i Lejr.

Et rigtig brillant Bord, det var vi alle enige om.

Selvfølge! var det noget vaklevorent, og saa gik det os kun til Knæene, men den Slags Ubetydeligheder generer ikke store Aander.

Vi „laa“ til Bords paa vore Madrasser — ligesom de gamle Romere — og lod os opvarte af Køkkenvagten.

Stakkels Køkkenvagt, det var et frygteligt Arbejde — vi var meget kritiske.

„Jeg har aldrig oplevet noget lignende,“ lod det, „hun byder om ved den forkerte Side. (Saa fulgte en længere

Diskussion om, hvorvidt man burde skænke Drikkevarerne fra højre eller venstre Side).

„Er det Meningen, vi skal tage den „Ørnkviste“ grød med Fingrene — aah undskyld, Ferskengrød, jeg saa galt — men der er ingen Ske.“

„Det er tredje Dag, vi har de Blomster paa Bordet, jeg synes virkelig snart, det er paa Tide at faa nogle andre, de er ganske visne,“ saadan lod det ustandseligt.

Og dog sloges alle Spejderne om at faa Køkkenvagt. (Et kort, men overordentlig nyttigt Kursus for Husassistenter, som vi kaldte det).

Naar den sidste Mundfuld Mad var fortæret, lagde vi os ganske roligt om paa Ryggen og stirrede op mod Skyerne, der for henover Himlen.

Ah, hvor det gjorde godt at faa dette Hvil efter at have slidt i det fra tidligt om Morgen.

Men den Dag havde vi ikke Tid til at drive, absolut ikke, og saa gjorde vi det dog alligevel.

Jeg laa og regnede ud:

Nu er Klokken 5 Minutter i 1, Klokken 1 er Middagspavsens forbi, de to Timers obligatorisk Hvil stryges, Dagbøgerne maa I saa vente med at skrive til i Morgen, husk paa vi skal have Generalprove.

Det lod ikke til at gøre videre Indtryk paa mine Spejdere, der netop var kommet op at skændes om, hvorvidt den Sky, der i Øjeblikket svævede over deres Hoveder, lignede en Skovtroll eller en Dampmaskine; jeg afgjorde Striden ved at erklære, at den nærmest lignede et oprøstaaende Klaver.

„Maa jeg faa 6 Voksne og 3 Born.“ — Vi rejste os halvt op for at se, hvem der havde spurgt. Men Køkkenvagten var allerede styrtet fra Opvaskerbaljen ind i Teltet for at hente Billeter, saa vi kunde rolig lægge os ned igen.

Der var en i Nærheden af mig, der lo. „Er der noget paa Færde?“

„Véd I af, at vi skal have Opvisning om — om lad mig se, om 6½ Time?“

Vi aner det ikke — har aldrig vidst det, hvorfor har du ikke sagt det før,“ lod det fra alle Sider.

„Sæt det blev en Fiasko!“

„Er du tosset — det skulde da være, fordi du var med.“

Her abryder jeg den interessante Samtale med et:

„Nu op alle Mand!“ Til Generalprøve? Nej kære, hvor kan De tro det, næ nu skal vi pyntes.

Hvert Græsstraa bliver pudset, saa det skinner, og jeg gennemgaar *Punkt for Punkt Programmet*.

Vi behøver sandelig ingen Generalprøve, det hele er saa let som Fod i Hose, hvis der bare ikke er en af jer, der taber Hovedet, faar hysterisk Anfald eller lignende. Men prøv paa *det*, jeg vilde nødig være i jeres Sted bagefter.

De sidste Forberedelser foretages, Lejren er i knusende fin Orden, vi er parate.

6½ ankommer 1. Helsingre Drengetrop, der skal sørge for Afspærringen, og samtidig begynder de første Tilskuere at indfinde sig.

„Næ, hvor er de fine, det er da godt, vi har taget Gallasløjfer paa.“

Ti Minutter i 7 ankommer Divisionschefen — stor Opstandelse, selveste „Divi“ i egen høje Person.

Vi er beærede, vær's'go, vær's'go tag Plads, saa skal vi lige straks komme med en Stol.

Men se, hvor er der dog kommet mange Mennesker.

En enkelt pessimistisk Spejder begynder at jamre:

„Aa, havde vi blot holdt Generalprøve.“

„Sludder, skab dig nu ikke. Det skal gaa, om 2 Minutter fløjter jeg, Spejdere er altid præcise.“

I det samme sender en Drengspejder Ilbud ned i Teltet til os.

Klokken er 20 Minutter over 7. Tak Skæbne, vore Ure gaar forkert.

Vi styrter i vild Kariere op paa Skraaning, hvor Flagstangen staar.

„Begynd dybt, begynd dybt,“ hvisker jeg til „Helene“, „begynd endelig dybt.“ (Vi skal synge „Der er et yndigt Land“).

Og hun begynder sandelig dybt, helt nede i Kælderen. Oh Rædsel, vi kan ikke tage de dybe Toner. Folk ler, vi ler (indvendigt), og Flaget stryges, mens vi synger:

„Og gamle Danmark skal bestaa“ o. s. v. Det *kunde* have været smukt, *hvis* det altså bare havde været lidt bedre.

Nu marscherer vi op paa en flad Slette, hvor vi viser Eksersits og Lejrlege (De gør stormende Lykke, og Folk er ved at faa Latterkrampe, da vi giver en gemyttlig, tyk Herre Himmelspræt).

Jeg staar med angstfulde Miner og ser til, sæt han gik igennem — Træppet er mit.

Vi marscherer ned ad Skraaning, en Spejder falder (lige paa Hovedet, det saå vældig flot ud). Brækket Ben, Nødbaare, Forbinding, hun bæres ind i Køkkenteltet.

To Spejdere er sendt ned til Havet for at hente Vand. Der lyder Faresignal. En Spejder bliver i Lejren, Resten stormer af Sted til Vandet medbringende Nødbaaren.

Her møder os et pragtfuldt Syn. Langt ude i Vandet kæmper Agnete en fortvivlet Kamp med Bølgerne for at bjerge Clara. Begge er fuldt paaklædte. Agnete kan næsten ikke holde Claras Hoved over Vandet. Nærmere og nærmere Land kommer de. „Helene“ og jeg staar og tripper paa Strandbredden, til sidst kan Helene ikke dy sig længere, hun sopper ud med Fodtøjet paa.

Jeg kan ikke lade være at le, der er nogen, der tror, det er Alvor.

Clara bæres tilbage til Lejren, kunstigt Aandedræt. Næppe er hun kommet til sig selv, før der lyder høje Hyl fra Lejrbaalpladsen.

Gunild har siddet og skaaret Brænde, Pulsaaren er skaaret over, Blodet strømmer ned ad Armen. (Frugtfarve).

Blodningen standses, og en Forbinding lægges.

Nu kan vi i Ro og Mag sætte os om Lejrbaalet og synge vore danske, finske, svenske, tyske og russiske Sange.

Navnlig de russiske Sange, der synges af en russisk Spejder, gør Lykke.

Kl. 10 er Opvisningen forbi, vi slutter med „Kongernes Konge“, Godnat, Tak for i Aften, en Raket til Ære for Tilskuerne. Kassen gores op, Hurra, over 100 Kr., der har mindst været 300 Mennesker. — Gud ske Lov, vi ikke havde Generalprøve, Succes'en er fastslaaet, men „Divi“ skal hjem — 13 km — naa, hun er paa Cykle, saa er det jo ingen Ting, men vi vil følge hende et Stykke paa Vej.

Let og gratiøst bestiger „Divi“ sin vælige Ganger, et Skrig, et Fald, en underlig Blanding af Cyklehjul, Arme og Ben. „Hjælp, hjælp, jeg faar Krampe i Benene,“ „Divi“ ligger i Støvet og gisper.

I en Fart faar vi hende „samlet sammen“, og saa maa vi le, hvor er det dog vanvittig morsomt, og hvor saad det grinagtigt ud.

Men nu er gode Raad dyre. Forgæflen er knækket.

„De kan sove hos os.“

„Det kan absolut ikke lade sig „opføre“, jeg skal hjem.“

„Godt, saa følger vi Dem hjem.“

„Ikke tale om, det manglede bare.“

„Vi er da Spejdere.“

„Men der er Bølgebryderfest i Raageleje, Vejene vrimler med fulde Bønder.“

„Saa manglede det bare, De skulde gaa alene.“

„Ja, men I aner ikke, hvor langt der er, I kommer først tilbage sent i Nat.“

„Næ, hvor spændende. Saa er det akksaa afgjort.“ De to yngste sendes tilbage til Lejren med de sørgelige Rester af Cyklen og Hilsen til „de, der blev hjemme.“

De to yngste b'ér og b'ønfaller om at maatte gaa med, men her hjælper ingen kære Mo'r.

Vi begiver os paa Vej. Gud véd, hvad de andre siger, naar de ser de sørgelige

Rester af „Divi's Cykle og hører, at „Helene og hendes Mand“ tilligemed de to Finner er paa Nattevandring.

I Begyndelsen gaar Vandringer let og fornøjeligt. Udenfor Husene staar Bade-gæsterne i smaa Klynger og passiarer.

„Tak for i Aften,“ raaber de, da vi gaar forbi, „vi har moret os udmærket.“

Saa fortsætter vi — stadig lige friske. Vi løber endog et Stykke for at vise, at vi ikke er Spor af trætte.

„Men hvad er det for noget uhyggelig mørkt noget, der hælder ud over Vejen? Det ligner en Skovtold.“

„Du skal se, det er nok et opretstaaende Klaver,“ driller „Helene“. (Jeg skal huske hende). Det var for Resten et Træ.

Det bliver mørkere og mørkere.

„Mon I ikke hellere skulde gaa hjem nu,“ spørger „Divi“. — Vi svarer ikke. — Vi er krænkelt helt ind i vore Sjæles Inderste.

Der hersker et Øjeblik Tavshed, saa bryder „Helene“ Stilheden.

„For at sige det rent ud: Jeg er skrup-sulten.“

Det er gaaet os andre paa samme Maade, vi har ikke faaet noget at spise siden Middag.

„Divi“ trøster os: „Naar I kommer hjem hos mig, skal I faa Smørrebød med Leverpostej.“

„Sagde De Smørrebød?“ Tempoet sættes op. „Næ, hvor skal vi drille de andre, naar vi kommer tilbage til Lejren. Der faar vi skam kun Frugtsmør.“

Raageleje naas. Vi kommer forbi en aaben Plads, der bærer tydelige Spor af, at det er her, Festen er foregaaet.

Madpapir og Flasker ligger spredt over Græsset, der er nedtrampet og halvvisent; en søvnig Værtshusholder gør Kassen op i Skæret af en osende Lampe, assisteret af sin lige saa søvnige Madam (med en grinagtig Hat), medens Karruselmanden spænder Sejldug uden om sin dyrebare Karrusel.

Men vi maa videre ud ad Strandvejen. I en Have hører vi Musik. — Det er

en Grammofon. — Vi staar stille og lytter, og da vi har vænnet os lidt til Mørket, ser vi, hvorledes Par efter Par glider af Sted i en sagte Vals til Tonerne af de sidste Døgnmelodier.

Saa fortsætter vi.

Endelig — endelig er Maalet naaet. Ganske sagte lister vi gennem Entréen ud i Køkkenet. Det var ikke saa heldigt, om vi kom til at vække nogle af Villaens øvrige Beboere.

„Divi“ forsvinder ned i Kælderen med et Stearinlys, og pludselig — ja, jeg begriber den Dag i Dag ikke, hvorledes det gik for sig — men pludselig fik vi allesammen Latterkrampe.

Det var forfærdeligt.

Lommetørklæder og Hænder stoppes i Munden, det hjælper, men hver Gang én er holdt op, begynder en anden.

„Divi“ kommer op med Proviant. — Latteren forstummer, nu har vi andet at tænke paa.

Ah, hvor den Mad smager, og hvor det gør godt at komme til at sidde ned, selv om man maa tage til takke med et Køkkenbord.

Klokken er snart halv et, vi bliver smidt ud paa en pæn Maade, hver med et stort Stykke Smørrebrød i Haanden; og saa begynder Hjemturen, hvilken Hjemtur, jeg tror aldrig, jeg har været saa træt i mit Liv.

Vi gaar én og én, jeg bagest med næsten lukkede Øjne, jeg kan lige skimte den Spejder, der gaar foran mig.

Jeg sover indvendig og gaar og undrer mig over, at mine Ben i det hele taget kan bevæge sig, men det gør de, og vi gaar oven i Købet hurtigere nu end paa Udturen.

„Er I sikker paa, I kan finde Vej?“ spørger jeg.

„Ja, selvfølgelig, du kan da nok forstaa, vi „tog Mærker“ paa Udvejen.“

„Det skulde ikke være en Fornærmelse — jeg har ogsaa „taget Mærker“ — men det var blot for det Tilfældes Skyld, at jeg

faldt i Søvn og gik videre i Søvn, saa var det jo uheldigt, hvis I gik galt, og jeg fulgte efter, men nu er jeg rolig. God Nat.“

„God Nat, god Nat, sov godt.“ —

Vi kommer forbi Haven med de dansende Par. — De danser endnu.

Et Par fulde Mennesker kommer lige imod os, de kommer fra Bølgebryderfesten. De maa vige til Side.

„Nu er vi nok blevet Bølgebrydere“ (Bølgebrydere), siger jeg halvt i Søvn; jeg kan mærke paa de andre, at de har Lyst til at slaa mig i Hovedet med en tung og spids Genstand haardt og vedvarende.

Men den var jo ogsaa svær at „ta“ paa den Tid af Døgnet.

Raageleje dukker frem. Vi passerer Festpladsen. En Vogn holder udenfor Værtshuset, og Konen (med den grinagtige Hat) sidder paa Bukken, medens Manden retter paa Hestenes Seletøj.

„Det var vel ikke muligt, vi kunde komme til at køre med,“ spørger jeg bønligt.

„Nej,“ svarer Manden kort. „Men I kan leje en Vogn paa Hotellet — det koster 20 Kr. til Tisvildeleje.“

„Ikke mær?“ siger jeg med et dybt Suk. „Mange Tak for Deres Elskværdighed — elskværdige Underretning,“ mente jeg.

En Spejder er sparsommelig. — vi travler videre, vi vil naa Halvvejen, inden Vognen indhenter os, bestemmer vi.

Nu og da standser vi for at ryste Sand og Grus ud af vore Sko. (Hvis De nogen Sinde kommer den Vej, vil De straks kunne kende den paa alle de smaa Grusbunker).

Da vi er kommet lidt over Halvvejen, hører vi en Vogn komme rumlende, og lidt efter ser vi Konen (med den grinagtige Hat) stolt kørende et Par smaa, islandske Heste, medens Manden sidder og halvsover.

Vi giver Konen (med den grinagtige Hat) et Hurra og skynder os videre.

Men hvad er det. Vi hører en Hund

ge rasende. Vi standser alle og stirrer forskrækkede paa hinanden.

Hvad skal vi gøre (jeg er „hundeanst“).

Naa, der var ikke noget at betænke sig paa, vi *maatte* jo forbi Hunden, og da den lidt efter holder op at gå, sniger vi os forskræmt forbi Bondegaaarden.

Gud ske Lov, Hunden kom ikke ud, vi aander lettet op.

Men nu hører vi nogle rædselsfulde Hyl. Aldrig har jeg hørt noget saa uhyggeligt som disse vilde, vanvittige, afsindige Hyl.

Det gaar os gennem Marv og Ben. Det er, som om 20 sindssyge Mennesker skriger paa samme Tid.

Er der nogen Sindssygeanstalt i Nærheden?

Absolut ikke.

Hvad kan det være?

Hellen giver sig til at le. „Jeg har det, det er en Vindmølle, der skriger,“ saa fortsætter vi beroliget.

Det er allerede begyndt at blive lysere, nu maa vi snart være i Lejren.

Vi begynder at tale om „de derhjemme“.

Mon de har været bange for at være alene. Maaske sidder de og kryber forskræmt sammen ved Lejrbaalet. Mon de har smurt Mad til os, har de lavet Kakao og stillet det i Høkkassen? Kort sagt, har de baaret sig ad som rigtige Spejdere.

Men det har de ikke. Hvilken Skuffelse. Teltdøren staar aaben, vi kigger ind, se hvor de ligger og breder sig, det rene Gulasch. Vi er forargede. Vi smører en hel Masse Mad, som vi spiser.

Klokken er 2½, det er ganske lyst, vi er slet ikke søvnige mere. Men nu maa vi vække dem, vi *kan* da ikke ligge udenfor Teltet.

Der bli'er en Jamren og Klagen. „Hvor kan I sige, vi breder os, vi fylder jo ingen Ting.“ Vi faar dem dog til at rykke sammen.

„Har I været bange for at være alene?“

„Bange?“ De slaar en Haanlatter op.

„Vi er da Spejdere.“

LANDET OVER

Redigeret af Elisabeth Høygard-Nielsen,
Carl Johansgade 6, 2. Ø.

•••••

SHJÆLLANDS DIVISION

Efter min Overtagelse af Divisionen vil Forretningsgangen blive følgende:

1) Tropsførerne indsender *senest* den 15. hver Maaned Kontingent, 15 Øre pr. Spejder, for samme Maaned.

2) Ligeledes en Rapport over Arbejdet; derved bortfalder Pligten at skrive til Bladet — dette overtager Divisionschefen.

Rapporten skal indeholde Angivelse af Moder, Ture, Øvelser, og hvad Troppen ellers har været beskæftiget med, samt hvilke Ind- og Udmeldelser, Eksaminer og Forfremmelser, der har fundet Sted i samme Tidsrum.

3) Ingen Emblemer eller Dueligheds-tegn af nogen Art vil være at udlevere uden min Underskrift paa Rekvisitionen.

I Juni og December indsendes nøjagtig Styrkeliste med Angivelse af fulde Navn, Fødselsaar, Dato, Forældres Stilling, Bopæl, Eksaminer og Forfremmelser, samtidig indsendes Troppens Regnskab.

Dette træder i Kraft D. D.

Kjøbenhavn, 21—11—18.

Edith Andersen,
Divisionschef.

KJØBENHAVNS DIVISION

1. By: Flere Spejdere har under Epidemien hjulpet i Køkkenet for Modres og Berns Bispising og en Spejder paa Skovshoved Lasaret. Samtidig med Skolernes Aabning begyndte Moderne igen. — Søndag den 24. November Eksamenstur til Ermelunden. Søndag den 8. December afholdtes Tur til Dyrehaven. Øvelsen var en Teræneg.

2. By: Troppen er stærkt i Gang med Udstyrelsen af sit Lokale. Den 18. December assisterede Spejderne som Marskaller ved „Nationaltidende“s Julematinée, den 19. og 20. pyntede Spejderne Juletræ og Julestue i Kronprinsesse Louises Asyl, den 21. December assisterede de ved Julefesten samme Sted, den 22. December kørte de rundt med Julegaver i Borger- og Adelgadekvarteret. Gaverne var samlet af Eleverne i Ingrid Jespersens Skole. Den 27., 28. og 29. December laa Spejderne i Lejr paa Tulstruplund ved Fredensborg, den 28. December tog de 40 km Knappen, idet de vandrede fra Tul-

struplund til Helsingør, to Kilometer uden for Helsingør og tilbage igen i det frygteligste Vejr.

1. Frederiksberg: Troppen var samlet til et Møde, hvor Spejdernes Arbejde ved Epidemien blev omtalt. 1. December blev der afholdt en ganske udmærket Tropstur til Holte, over Søllerød, til Ørholm, derfra Marsch til Klampenborg.

Spejderne er gaaet i Gang med Husflidsarbejderne og forsøger at indhente det forsømte. 8. December var der Patuljetur, hvor de forskellige Patuljer afholdt Eksamensovelse.

1. Hellerup: Søndag den 1. December Eksersits i det kgl. Blindeinstituts Gymnastiksal. 15. December Eksamination til 1. og 2. Klasse.

LOLLAND-FALSTERS DIVISION

1. Nykøbing: Troppen har syet Julegaver til Børnehjemmet og indsamlet Gaver til samme.

1. Stubbekøbing: Nogle af Spejderne har solgt Mærker til Fordel for belgiske Børn, og Tropsassistenten har assisteret ved Salg af Lødsedler til Fordel for Sygehusets Juletræ. De ugentlige Møder har været aflyst paa Grund af den spanske Syge.

Ak, har Tropsførererne virkelig haft saa travlt med Julelejr og m. m., at de ikke har Tid til at tænke paa „Landet over“.

jeg haaber ikke, at jeg skal sidde og kede mig til Februar-Numret og vente forgæves paa Posten, men at de husker at indsende Tropsnyt.

Red.

BREVKASSE

Red. af *Elisabeth Hoygaard Nielsen*,
Carl Johansgade 6, 2. Kbhvn. Ø.

—•—•—

Redaktionen bedes besvare følgende Spørgsmaal i „Pigespejderne“:

Er det tilladt en Patulje at bære Navnet „Ternet“?

En Patuljefører.

Svar: Ja, indsend blot Navnet, som Patuljen ønsker at tage Patent paa, samt Patuljeførerens Navn, og hvilken Trop Patuljen hører til. Navnene bliver saa opbevaret af Redaktøren, og naar der er samlet tilstrækkeligt, bliver de sat i „Pigespejderne“.

Er Spejderne bange for at opgive Navn og Adresse, siden der denne Gang ikke er indsendt flere Spørgsmaal?

Navnet kommer ikke i Bladet, nej — det beholder jeg for mig selv — saa hvis det er af den Grund, I ikke har sendt Spørgsmaal ind, saa klem bare paa.

Dansk Sportsmagasin

Bredgade 21

Telefon 3105

Største Udvalg i

Spil

Legetøj

Lommelygter

SPEJDERE

bør kunne

TENOGRAFI

Særlige Kursus med Moderation for
Spejdere afholdes i

Stenografisk Akademi

Jernbanegade 4 Rosengaarden 11
Tlf. Central 13857

Enhver Spejder skriver med

Barnængens
Blæk

Faa s overalt

C. E. FRITZSCHE

KGL. HOFGLASHANDLER
AMAGERTORV 14

OZONITLAMPER

RENSER LUFTEN
FORTÆRER TOBAKSRØG

Stoffer

til Ulster, Spadseredragter
Nederdele etc.

haves nu paa Lager
Leveres paa faa Dage

Spejdernes Depot

Nørregade 14

Telefon 3186

Udstyr for Spejdere

Bøgelund

Raadhusplads 2

Skarpe Lommeknive

= Jensen

Helmerhus